

Naklejka Dywizjon 303 klasyczna

Cena	18,00 zł
Czas wysyłki	3 dni
Numer katalogowy naklejki	Dyw_303_st_pop

Opis naklejki

Herb polskiego dywizjonu lotniczego 303.

Znak Polskiego Dywizjonu 303, który był częścią **Polskich Sił Powietrznych**, stanowi istotny element historii polskiego lotnictwa. Dywizjon ten, znany z licznych osiągnięć w czasie II wojny światowej, stał się symbolem odwagi i **determinacji polskich pilotów**. **Naklejka** przedstawiająca herb oraz znaki lotnicze, które były używane przez różne eskadry, odzwierciedla bogate dziedzictwo i tradycje **polskiego lotnictwa wojskowego**. W kontekście polskich dywizjonów lotniczych, szczególne miejsce zajmuje ich wkład w walkę o wolność i niepodległość. Znak, który nosili piloci, nie tylko identyfikował ich jednostki, ale także budował poczucie wspólnoty i patriotyzmu. Współczesne **naklejki z herbem** oraz symboliką lotniczą są często wykorzystywane przez entuzjastów motoryzacji, którzy pragną oddać hołd tym, którzy walczyli w powietrzu, a także podkreślić swoje **zainteresowanie historią lotnictwa**. Warto również zauważyć, że samoloty, takie jak Spitfire, które były używane przez Polskie Siły Powietrzne, stały się ikonami nie tylko w kontekście militarnym, ale także kulturowym. Obecność wizerunku **Spitfire'a na samochodach** czy innych przedmiotach codziennego użytku jest wyrazem szacunku dla dziedzictwa lotniczego oraz chęci upamiętnienia bohaterów, którzy walczyli w trudnych czasach. Tego rodzaju symbole są nie tylko dekoracją, ale także przypomnieniem o historii, która kształtowała współczesną Polskę.

Produkt posiada dodatkowe opcje:

Wymiary naklejki w cm 10 x 10: 10x10 cm , 15x15 cm (+ 5,00 zł)

Specyfikacja

Naklejka wydrukowana na białej folii , druk wysokiej jakości odporny na warunki atmosferyczne, zabezpieczona dodatkowo laminatem, wycięta po obrysie grafiki.

Historia polskiego lotnictwa

Historia Sił Powietrznych Polski ma swoje korzenie w końcowych latach I wojny światowej. W 1918 roku istniały już polskie eskadry, które zostały utworzone w różnych krajach. W Rosji działała eskadra związana z oddziałami generała Józefa Dowbor-Muśnickiego, która została rozwiązana w maju tego samego roku. Z kolei we Francji, w ramach armii generała Józefa Hallera, powstało pięć eskadr lotniczych, które w 1919 roku wróciły do Polski wraz z całym swoim wyposażeniem.

Proces formowania Sił Powietrznych rozpoczął się w listopadzie 1918 roku. Na początku opierały się one na maszynach zdobycznych oraz tych, które zostały porzucone przez armie zaborcze, zarówno niemiecką, jak i austriacką. Największe zdobycze miały miejsce podczas bitwy o Ławicę, która miała miejsce 6 stycznia 1919 roku. Powstańcy wielkopolscy zdobyli tam kilkaset rozmontowanych i zakonserwowanych samolotów bojowych oraz balonów obserwacyjnych, co miało ogromną wartość, szacowaną na 200 milionów marek niemieckich, stanowiąc tym samym największy łup wojenny w historii polskiego wojska.

Na podstawie zdobytego sprzętu, 9 stycznia 1919 roku, poznańska eskadra przeprowadziła bombardowanie lotniska we Frankfurcie nad Odrą, używając samolotów LVG i zrzucając łącznie 900 kg bomb. Maszyny zdobyte na Ławicy były później wykorzystywane w walkach o Lwów w czasie konfliktu polsko-ukraińskiego oraz w trakcie wojny polsko-bolszewickiej w latach 1919-1920. Od 1919 roku Polska zaczęła również importować samoloty z zagranicy, co doprowadziło do tego, że w 1920 roku Siły Powietrzne dysponowały różnorodnym sprzętem, w tym maszynami brytyjskimi, francuskimi, niemieckimi.

Po zakończeniu konfliktu z ZSRR, w polskim lotnictwie nastąpiła wymiana przestarzałych maszyn na nowoczesne, które w większości pochodziły z Francji. W latach 1924-1926 wprowadzono do służby myśliwiec SPAD 61C1, z którego wyprodukowano 280 egzemplarzy. W zakresie lekkich bombowców, na pierwszy plan wysunęły się modele takie jak Potez XV (245 sztuk), Breguet XIX (250 sztuk) oraz Potez XXV, którego produkcja w Polsce na licencji wyniosła 316 sztuk. W kategorii cięższych bombowców, w użyciu znajdowały się maszyny Farman F-68BN4 Goliath, a później Fokker F.VIIB/3m, również wytwarzany na polskiej ziemi.

W 1933 roku do służby weszły myśliwce PZL P.7a, wyprodukowane w liczbie około 150 sztuk, a następnie około 50 egzemplarzy PZL P.11a. W latach 1935-1936 jednostki wyposażono w myśliwce PZL P.11c (około 150 sztuk). Niestety, nowoczesne w 1935 roku samoloty cztery lata później były już przestarzałe. Rozwinięcie tych konstrukcji w postaci PZL P.24 było kierowane wyłącznie na eksport. Jedynie PZL.23 Karaś (166 sztuk) i PZL.37 Łoś (36 sztuk) względnie odpowiadały standardom ówczesnej broni. PZL.50 Jastrząb, który miał wprowadzić nową jakość lotnictwa myśliwskiego na miarę przełomu lat 30. i 40, nie zdążył wejść do produkcji seryjnej. Podobny los spotkał ciężkie myśliwce PZL.38 Wilk i PZL.48 Lampart.

24 sierpnia 1939 roku w ramach mobilizacji wojennej rozwiązane zostały pułki lotnicze. Eskadry przydzielono do poszczególnych armii oraz brygad. Eskadry liniowe zostały przemianowane na eskadry rozpoznawcze lub bombowe. Eskadry towarzyszące zostały przemianowane na eskadry obserwacyjne zwane również łącznikowymi. Kilka eskadr zmieniło również swój numer lub zostało rozwiązanych aby zasilić pozostałe eskadry załogami i samolotami. Według danych z 1 września 1939 roku ogólna liczba samolotów wojskowych lotnictwa polskiego wynosiła 745, z czego w oddziałach bojowych 400 maszyn. Pozostałe 345 stanowiło sprzęt rezerwy.

Źródło : wikipedia

Historia PSZ

Polskie Siły Zbrojne to zorganizowane jednostki wojskowe, które powstały jesienią 1939 roku poza granicami Polski, w wyniku umów międzysojuszniczych zawartych z Francją oraz Wielką Brytanią. Dowództwo nad tymi siłami sprawował Naczelny

Wódz, co podkreślało ich formalny związek z rządem Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźstwie. W kontekście II wojny światowej, termin ten odnosi się do Wojska Polskiego, które działało w ramach sojuszu z państwami zachodnimi, a jego istnienie miało na celu kontynuację walki o niepodległość Polski.

W literaturze historycznej często można spotkać nieformalną nazwę Polskie Siły Zbrojne na Zachodzie, która była używana z powodów politycznych, aby odróżnić te jednostki od Wojska Polskiego walczącego na froncie wschodnim. Taki podział miał na celu ukazanie różnorodności działań polskich sił zbrojnych w różnych teatrach wojennych oraz ich rolę w szerszym kontekście międzynarodowym i politycznym. Polskie Siły Zbrojne na Zachodzie stały się symbolem oporu i walki o wolność, mimo że ich sytuacja była często skomplikowana przez zmieniające się okoliczności polityczne.

W 1947 roku Polskie Siły Zbrojne na Zachodzie zostały rozwiązane przez władze brytyjskie, co oznaczało koniec ich formalnej działalności. Decyzja ta była wynikiem zmieniającej się sytuacji geopolitycznej po zakończeniu II wojny światowej oraz rosnącego wpływu ZSRR w Europie Środkowo-Wschodniej. Rozwiązanie tych jednostek stanowiło smutny rozdział w historii Polski, symbolizując jednocześnie trudności, z jakimi borykały się polskie siły zbrojne w dążeniu do odzyskania suwerenności i uznania na arenie międzynarodowej.

Rok 1947 stanowi kluczowy moment w historii Polskich Sił Zbrojnych, symbolizując ich formalne rozwiązanie. W odpowiedzi na sytuację wielu Polaków, którzy nie zamierzali wracać do kraju pod rządami komunistycznymi, alianci postanowili utworzyć Polski Korpus Przynależności i Rozmieszczenia. Ta jednostka miała na celu wsparcie tych, którzy pragnęli kontynuować swoje życie poza granicami Polski, oferując im nowe możliwości i zabezpieczenie.

Wśród żołnierzy, którzy zdecydowali się na powrót do Polski, wielu z nich padło ofiarą represji stalinowskich, co ukazuje dramatyczne konsekwencje polityczne tamtego okresu. Z kolei ci, którzy pozostali na emigracji, często musieli zmagać się z trudnościami życia na obczyźnie. W sumie, do kraju repatriowało się około 105 tysięcy żołnierzy i oficerów, podczas gdy znaczna większość, w tym aż 90% żołnierzy 2 Korpusu, zdecydowała się pozostać poza granicami.

W kontekście kadry dowódczej, sytuacja była równie złożona. Z 106 generałów, którzy pozostali za granicą, tylko 20 podjęło decyzję o powrocie do Polski. To zjawisko ilustruje nie tylko osobiste wybory tych oficerów, ale także szersze napięcia polityczne i społeczne, które miały miejsce w powojennej Polsce. Wybór między lojalnością wobec kraju a obawą przed represjami był dla wielu z nich niezwykle trudny i dramatyczny.